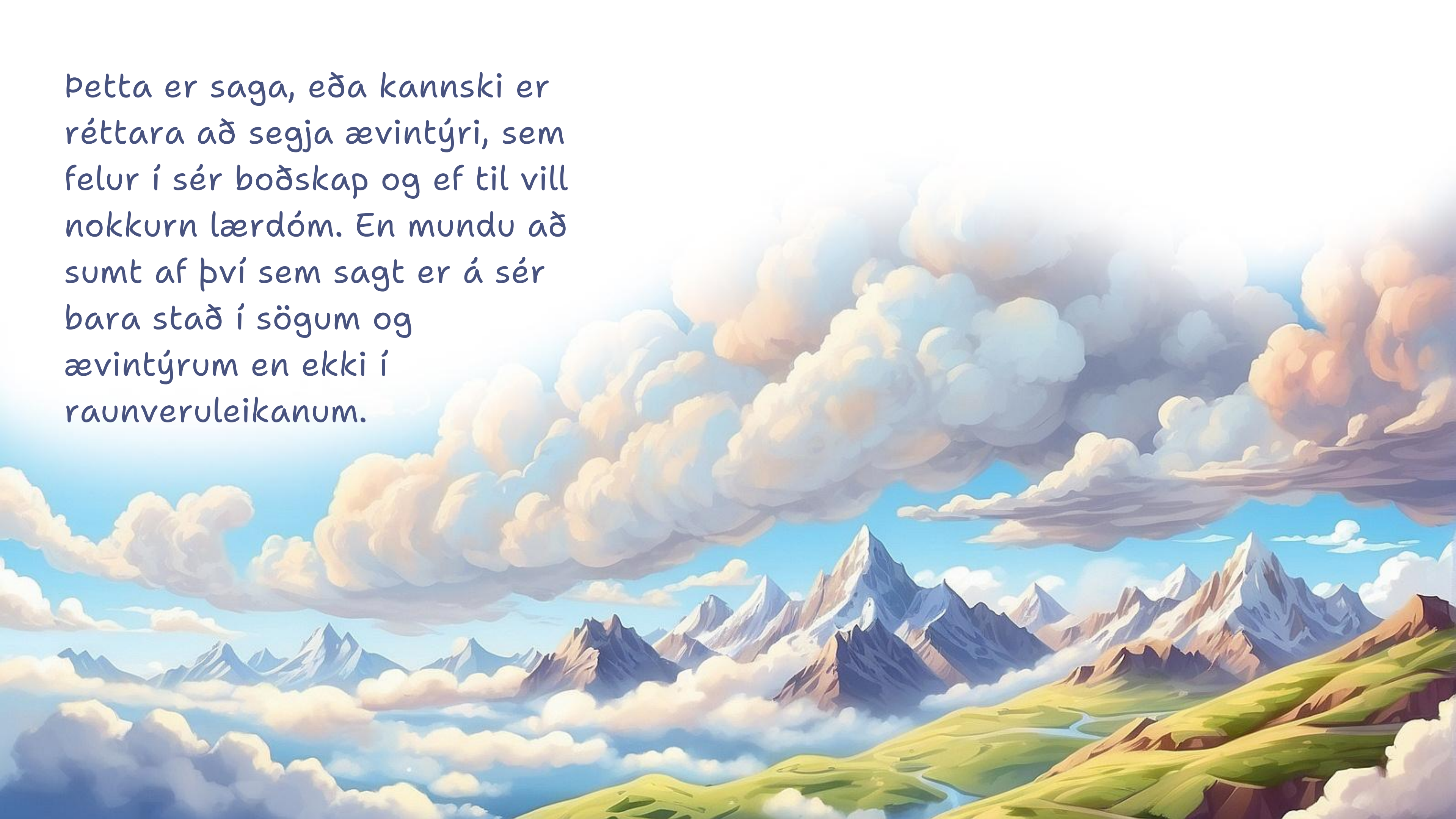

LITLA BARNASKÝND

A Eviintýraferð!

Þetta er saga, eða kannski er réttara að segja ævintýri, sem felur í sér boðskap og ef til vill nokkurn lærdóm. En mundu að sumt af því sem sagt er á sér bara stað í sögum og ævintýrum en ekki í raunveruleikanum.

Einu sinni, hátt uppi á
heiðbláum himninum, var lítið
ský sem hét Bella. Bella var
einskonar barnaský,
dúnkennd og hvít og
sveif yfir jörðinni.

Eitt sinn á sólríkum degi, ákvað Bella að leita uppi ævintýri. Hún vildi kanna nýja staði og sjá hvað lægi handan sjóndeildarhringsins.

Svo, Bella hóf ferð sína og lét sig svífa letilega um himininn. Hún sveif yfir há fjöll, yfir ár og stórfljót og þéttvaxna skóga. Hún dáðist að fegurð heimsins.

En þegar Bella var komin langt í
burtu tók hún eftir því að
himinninn framundan var
dökkur og ógnvænlegur. Dökk
óveðursský tóku að safnast
saman og drunur frá þrumuveðri
heyrðust úr fjarska.

Bella var hrædd. Hún var óviss um hvað hún ætti að gera. Hún vildi snúa við en hún var komin svo langt að hún rataði ekki til baka.

Rétt í því að óttin var að
ná tökum á Bellur blés
blíður andvari úr
gagnstæðri átt sem
leiddi Bellu aftur til
öryggisins hjá hennar
eigin skýjafjölskyldu.
Bella fylgdi golunni og
var glöð og þakklát fyrir
hjálpinu.

Þegar hún sameinaðist fjölskyldu sinni á ný, áttaði Bella sig á mikilvægum lærdómi. Hún sá að jafnvel þó ævintýri séu spennandi, þá er nauðsynlegt að vita hvenær á að snúa til baka og leita hjálpar þegar erfiðleikar steðja að.

Þegar Bella hjúfraði sig
nálægt skýja fjölskyldunni
sinni, fann hún fyrir
öruggi og að hún væri
elskuð. Hún vissi að það
var sama hvert ævintýrin
leiddu hana, fjölskyldan
hennar var alltaf til
staðar til að leiðbeina
henni heim aftur.

ENDIR